

Sygnatura akt **VII K 459/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniach 10 października 2013 r. i 23 kwietnia 2014 r.

przy udziale prokuratora Sebastiana Chudaszka

sprawy

Ł. P., syna W. i A. z domu O., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że

w dniu 21 kwietnia 2013 roku w P. znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie wynik – 0,83 mg/l, II badanie wynik 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym opisanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)o sygn. akt (...)oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)o sygn. akt (...),

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

I. uznaje oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt VII K 459/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 kwietnia 2013 r. ok. godziny 23:00 Ł. P. kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w miejscowości P..

Gdy nadjeżdżający z naprzeciwka radiowóz policji dał mu sygnał do zatrzymania, oskarżony nie zastosował się do tego sygnału i przyspieszając zaczął oddalać się w kierunku lasu. Patrol Policji zawrócił i ruszył w pościg za oskarżonym, używając sygnałów błyskowych i dźwiękowych. Po wjechaniu z powrotem do wioski Ł. P. zatrzymał się i wysiadł z samochodu z zamiarem ucieczki, rzucając kluczyki do samochodu pod lewe tylne koło.

Następnie Ł. P. został zatrzymany. Po przebadaniu alkomatem stwierdzono u niego: w I. badaniu o godzinie 0:58 – 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu; w II. badaniu o godzinie 1:19 - 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Ł. P. nie posiada uprawnień do kierowania samochodem.

Dowód:

- protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 2,
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 8, 28, 58;
- zeznania T. P. – k. 14, 44 – 45;
- zeznania Z. M. – k. 18, 43- 44.

Ł. P. był uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z 22 kwietnia 2010 r., sygn. akt (...)za popełnione w dniu 20.12.2009 r. przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł; wyrokiem tym orzeczono także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z 26 października 2010 r., sygn. akt (...)za popełnione w dniu 03.08.2010 r. przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; wyrokiem tym orzeczono również środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Dowód:

- karta karna – k. 11;
- wyroki – k. 15, 16.

Oskarżony Ł. P. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że 21 kwietnia 2013 r. był u znajomych na grillu, gdzie spożywał alkohol w postaci piw. Następnie ok. godziny 23:00 z bratem K. P. jeździł samochodem po wiosce P., przy czym kierowcą samochodu był jego brat K. P., który zdażył uciec po zatrzymaniu samochodu i przed przybyciem policji.

W postępowaniu przed Sądem oskarżony po przesłuchaniu jego brata zmienił wyjaśnienia i przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwolił na przyjęcie, że oskarżony Ł. P. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z zeznań świadków oraz dowodach z dokumentów załączonych do aktu oskarżenia.

Wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie, w którym nie przyznawał się do winy i wskazywał, że to jego brat K. P. kierował samochodem, nie dano wiary. Wyjaśnienia te stały w sprzeczności z zeznaniami świadków T. P. i Z. M..

Nadto oskarżony ostatecznie zmienił wyjaśnienia i przyznał, że to on kierował samochodem.

Świadek T. P., składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że zatrzymując pojazd dobrze widział kierującego pojazdem i był nim Ł. P.. Powyższe zeznania potwierdził przed Sądem wskazując, że dokładnie rozpoznał Ł. P., którego zna, bowiem jest dzielnicowym. Wskazał również, że widział jak oskarżony wyszedł od strony kierowcy. Widział również jak Ł. P. odrzucił kluczyki pod tylne lewe koło samochodu.

Świadek Z. M. potwierdził wersję wydarzeń przedstawioną przez T. P.. Zeznał, że „samochód zatrzymał się dopiero przy dawnym pałacu, wysiadł od strony kierowcy Ł. P. oraz wysiadła także z tego pojazdu jakaś kobieta, która od razu uciekła w las”. Ponadto w postępowaniu przed Sądem świadek oświadczył, że jest pewien w stu procentach, że to oskarżony kierował samochodem, gdyż po zatrzymaniu oskarżony przyznał się do tego, wskazał gdzie schował kluczyki od samochodu oraz jedna z kul, których używał oskarżony, znajdowała się przy drzwiach od strony kierowcy.

Powyższe zeznania są spójne, wiarygodne i tworzą logiczną całość, dlatego brak było powodów aby odmówić im wiarygodności.

W świetle powyższego sąd nie dał wiary zeznaniom K. P., który w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do kierowania samochodem. Ponadto w postępowaniu przed sądem świadek odwołał uprzednie zeznania stwierdzając, że chciał chronić brata.

Ustalając stan faktyczny sąd pominął zeznania A. P., gdyż świadek nie posiadała istotnej wiedzy, bowiem o zdarzeniu dowiedziała się od policji.

Zeznania policjantów, zmienione wyjaśnienia oskarżonego i zeznania K. P. złożone przed sądem, a także protokół użycia alkometru potwierdzają, że oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości.

Uprzednia dwukrotna karalność oskarżonego za takie same przestępstwa pozwalała na przypisanie oskarżonemu działania w warunkach recydywy z art. 178a § 4 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę, sąd miał na uwadze dyspozycje określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Stosownie do art. 178a § 4 k.k. karze od trzech miesięcy do pięciu lat pozbawienia wolności podlega sprawca czynu określonego w § 1, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Sąd przy wymiarze kary, oprócz ostatecznego przyznania się oskarżonego, nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących.

Okolicznością wysoce obciążającą była uprzednia dwukrotna karalność oskarżonego.

W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, tym bardziej, że zawieszenie takie stosuje się tylko w wyjątkowych i szczególnie uzasadnionych wypadkach. Okoliczności takich w przypadku oskarżonego nie ma. Tym samym nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, że pomimo zawieszenia wykonania kary oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa.

Przewidziana w art. 69 k.k. instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności odwołuje się do elementów prognostycznych, wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności bez

orzekania jej w bezwzględny wymiarze. Na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługują zatem jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość.

Dotychczasowa postawa oskarżonego, składającego w postępowaniu przygotowawczym fałszywe wyjaśnienia i próbującego przetrzeć winę na młodszego brata oraz jego dwukrotna uprzednia karalność za takie samo przestępstwo, nie uzasadniają twierdzenia, że w przypadku orzeczenia kary wolnościowej oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a przede wszystkim nie będzie ponownie kierował samochodem w stanie nietrzeźwości.

Ani uprzednio orzeczona grzywna, ani kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie skłoniły oskarżonego do zmiany postępowania. Tym samym ponowne stosowanie kary wolnościowej byłoby wyrazem niekonsekwencji Sądu oraz sygnałem, że trzykrotne kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości nie rodzi żadnych realnych konsekwencji oprócz zapłaty 600 zł grzywny i zakazu prowadzenia pojazdów.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze również sprawiedliwościowe i ogólnie prewencyjne cele kary oraz jej wydzźwięk społeczny, sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Z treści art. 42 § 2 k.k. wynika, że orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych lub pojazdów mechanicznych określonego rodzaju jest obligatoryjne wobec sprawcy przestępstwa, o którym mowa w art. 178a § 1 k.k.

Mając na uwadze wszelkie okoliczności, które stanowiły o wyborze i wysokości kary Sąd uznał za zasadne orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Środek karny orzeczony na dłuższy okres może dodatkowo zadziałać wychowawczo na oskarżonego.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych i opłaty.